

DR. HARASZTI JÁNOS

1924–2007

Állatorvosdoktor, szülész, szaporodásbiológus, egyetemi tanár, honoris causa doktor, emeritus professzor, az állatorvos-tudomány doktora. A szülészeti tanszék vezetője 1973-tól 1991-ig.

Haraszi János Kaposváron született 1924-ben. Szülővárosában érettségizett, állatorvosi oklevelét 1951-ben szerezte meg. Működését Kaposváron kezdte, majd Baté községben körállatorvosként dolgozott. Csukás Zoltán professzor meghívására 1952. január 1-jétől az állattenyésztéstani tanszék tanársegédje, majd 1953. május 1-jétől a szülészeti tanszék oktatója volt. 1955-ben adjunktusnak nevezték ki. 1962-ben a *Szarvasmarhák és lovak idősült méhburutjának curettage útján való gyógykezelése* című disszertációjának megvédésével (1961) kandidátusi fokozatot szerzett. A tudományok doktora értekezését *A zsírmobilizációs zavar szerepe az ellés utáni szaporodásbiológiai rendellenességek kialakulásában szarvasmarháknál* címmel 1984-ben védte meg. 1968-ban egyetemi docenssé nevezték ki. 1973-ban az egyetemi tanács döntése alapján megbízták a szülészeti tanszék vezetésével. 1975-ben egyetemi tanár lett. Harminckilenc évi oktatói tevékenység után 1991-ben nyugdíjba vonult.

Szorgalmas, lelkiismeretes oktató volt. Rendszeresen részt vett az állatorvos-továbbképzésben, valamint az állatorvosok megyei továbbképző előadásain

is. Szakterületének aktív ismeretterjesztője volt. Tananyagát állandóan továbbfejlesztette, megújította. Munkatársaival írt, *A háziállatok szülészete és szaporodásbiológiája* című könyve két kiadásban (1984, 1993) jelent meg. Hat egyetemi jegyzet szerzője, az *Állatorvosi körélettan* (1974, 1982), a *Szarvasmarha-egészségtan* (1983), a *Tejgazdasági kézikönyv* (1996) társszerzője.

A szülészeti tanszéken kezdettől fogva rendszeres, aktív kutatómunkát végzett. Tanszékvezetése alatt indultak meg a biotechnológiai kutatások. Kezdetben a szarvasmarhák nemi működésének rendellenességeivel, betegségeinek oktanával foglalkozott. Elsőként írta le és vezette be az idősült méhurut curettage útján való gyógykezelését. Módszere élénk érdeklődést váltott ki az amerikai lótenyésztők és állatorvosok körében is; bevezették a meddőségi terápiába is. Lipcsében, Berlinben, Bécsben, Koppenhágában, Upsalában és Utrechtben töltött tanulmányútjai során szerzett tapasztalatai alapján széles körű kutatómunkát végzett a tejtermelő szarvasmarhák ellés körüli anyagforgalmi zavarai és a reprodukciós rendellenességei közötti összefüggések tisztázására, és előrejelző eljárást dolgozott ki. A szarvasmarhák vizeletéből izolálta a progeszteron metabolitját, a pregnandiolt, és módszert adott annak nyomon követésére a nemi ciklus és a vemhesség alatt. Úttörő és eredményes munkát végzett a juhok és a sertések ivarzásának szinkronizálására. Eredményei alapján készült a Glanducorpin ad us. vet. progeszteron injekció és a Syncrovet premix ad us. vet. a juhok nemi működésének szabályozására. A három munkatársával kialakított eljárását az emlősállatok szaporulatának növelésére az Országos Találmányi Hivatal szabadalomként bejegyezte. Kutatásairól 118 önálló, illetve munkatársaival írt közös közleménye jelent meg külföldi és hazai szaklapokban. Eredményeiről több hazai és külföldi kongresszuson számolt be. Vezetésével nyolc külföldi és belföldi aspiráns szerzett kandidátusi fokozatot.

1976-tól 1991-ig tagja volt az Állatorvostudományi Egyetem felülvéleményező bizottságának. 1987-től 1990-ig az Állatorvostudományi Egyetem rektorhelyetteseként sokat tett az egyetemi dolgozók munkakörülményeinek javításáért. Elnöke volt a Magyar Agrártudományi Egyesület (MAE) Állatorvosok Társasága szaporodásbiológiai szakosztályának. 1980-tól 1990-ig titkára volt az *Acta Veterinaria Hungarica* szerkesztőbizottságának.

Tudományos munkája elismeréseként az egyetem honoris causa doktorrá fogadta, és 2003-ban professor emeritus címmel tüntette ki.

Haraszi János professzort a munkatársai, kollégái és hallgatói részéről tisztelet és megbecsülés övezte. Szerény, kedves modorú, családszerető, derűs egyéniség volt. A hivatásának élt, munkáját precízen, odaadással végezte.

2007. október 22-én hunyt el; november 12-én a Magyar Szentek Plébánián gyászmise keretében búcsúztattuk.